

Arrest

nr. 206 587 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 22 mei 2018 diende verzoeker een verzoeker tot internationale bescherming dat op 15 juni 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ijermaouas, Driouch, Marokko. U bent berber van origine en een soennitisch moslim. U verklaart ongeschoold en bijgevolg analfabeet te zijn. Volgens uw verklaringen zou u nooit geholpen zijn door uw familie. Uw vader en oudere broers zouden al lang geleden weggegaan zijn. Wanneer u zestien of zeventien jaar oud was,

trok u zelf naar de stad Nador. U keerde nog enkele keren terug naar uw geboorteregio maar verhuisde definitief naar Nador in 2003. U zou immers naar uw lokale administratie zijn gegaan om navraag te doen naar enkele stukken grond die van uw grootvader waren geweest, maar zou er echter verbaal aangevallen zijn. Ongeveer een half jaar later zou u van een kennis uit uw geboorteregio hebben vernomen dat de politie u zou zoeken. U zou zich van dan af nog ruim 11 jaar schuil hebben gehouden in Nador.

Met het oog op een betere toekomst voor uzelf, zou u in 2015 een paspoort aangevraagd en verkregen hebben. Met de hulp van een smokkelaar zou u einde 2015 naar Turkije gevlogen zijn. Van daaruit zou u illegaal, via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België gereisd zijn. U zou nog in 2015 in België zijn aangekomen en belandde hier in de illegaliteit. U kreeg op 28 december 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten, maar gaf hieraan geen gevolg.

U werd op 8 mei 2018 opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf op Belgisch grondgebied en in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge (CIB). Op 30 mei 2018 werd er een repatriëring voor u voorzien, doch u diende op 22 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U legt geen documenten neer ter staving van dit verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugnrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat **u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken**, dit om onderstaande redenen.

Zo verklaarde u **vooreerst** Marokko in 2015 te hebben verlaten omdat u er **geen geld, geen onderdak, geen vrijheid, geen toekomst en geen familie meer** had (CGVS, p.11). Hieruit kan echter geen gegronde vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid. De Conventie van Genève voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees koesteren voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Deze door u aangehaalde motieven zijn van **(socio-)economische en familiale aard** en houden geen verband met de criteria van de Conventie van Genève. **Bovendien** dienen hierbij enkele opmerkingen gemaakt over het beweerd probleem aangaande uw (gebrek aan) familie. U legde immers uiteenlopende verklaringen af over uw familieleden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u immers nog verklaard dat u 2 broers en 1 zus had, u wist niet waar zij zich momenteel bevinden (DVZ Verklaring, pt.17). Ten overstaan van het CGVS verklaarde u dan weer dat u eigenlijk 4 broers en 3 zussen heeft. U wist nu plots ook nog wel dat een broer en een zus zich in het noorden van Marokko bevinden en een andere zus wellicht nog in uw geboorteplaats woont (zie CGVS, pp.8-9). Hiermee geconfronteerd, wees u op problemen bij de vertaling tijdens uw onderhoud met de DVZ. U zou het Arabisch namelijk niet goed machtig zijn en de tolk sprak er geen Berbers (zie CGVS, p.13). Het CGVS erkent dat u bij de DVZ inderdaad uw gebrekkige kennis van het Arabisch had vermeld en er had verzocht om een tolk Berbers, maar stelt wel vast dat u er wel degelijk in slaagde zich behoorlijk verstaanbaar te maken en ook uw vluchtmotieven kon uiteenzetten. U verklaarde zich overigens ook akkoord met de weergave van uw verklaringen bij de DVZ. Bovendien gaf u aan het CGVS aan dat u niet alles wat de tolk (bij DVZ) vertelde had begrepen, maar wel dacht begrepen te hebben wat hij bedoelde (zie CGVS, p.3). Dat de dermate uiteenlopende verklaringen over eenvoudige zaken als cijfers, namen en verblijfplaatsen van broers en zussen dan te wijten zouden zijn aan de tolk die u wel behoorlijk goed begreep, is niet aannemelijk.

Verder liet u ook optekenen dat u **problemen zou hebben gehad met de Marokkaanse autoriteiten** nadat u was gaan informeren naar een aantal stukken grond van de familie. De lokale administratie zou u daarbij tot twee keer toe verbaal hebben aangevallen en weggestuurd, waardoor u zich beledigd voelde. Daarnaast zou u wat later vernomen hebben via een kennis dat de politie u zocht, waardoor u de resterende 11 jaar in Nador ondergedoken bleef. **U slaagde er echter allerminst in deze problemen aannemelijk te maken.**

Vooreerst wordt geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze beweerde problemen, op zeer ernstige wijze ondermijnd door de vaststelling dat u er in 2015 nog in slaagde een **paspoort** van diezelfde autoriteiten te verkrijgen, **met hetwelk u uw land kon verlaten.**

Verder doet de **laattijdigheid** van uw verzoek om internationale bescherming eveneens in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerde problemen. Hoewel u zegt in 2015 naar België gekomen te zijn, heeft u nadien jarenlang in België verbleven klaarblijkelijk zonder een nood aan internationale bescherming. U heeft immers pas op 22 mei 2018 (!) een verzoek om internationale bescherming ingediend en dit nadat u was opgepakt door de politie, vervolgens werd overgebracht naar het Transitcentrum en er een repatriëring voor u voorzien werd. Uw uitleg, dat u niet van de procedure op de hoogte was, overtuigt allerminst. U had immers laten optekenen dat u de vluchtelingenstroom was gevolgd en ook vanuit Duitsland teruggestuurd werd naar Oostenrijk (zie CGVS, pp.4-5), waardoor het weinig aannemelijk is dat u helemaal niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Dat u **overigens** verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen, ondermijnt verder uw vrees voor vervolging in belangrijke mate. Van een verzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Voorts gaf u ook aan dat u **in Marokko niets heeft ondernomen** om iets aan uw beweerde problemen te doen, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerde problemen uiteraard nog verder ondermijnt. U heeft zelfs niets meer ondernomen om meer informatie te verkrijgen. Dat u uw familie niet om hulp verzocht, kan omwille van bovenstaande niet overtuigen. Daarnaast zou u ook in Marokko geen advocaat ingeschakeld hebben. Uw uitleg daarvoor, dat u arm was, geen middelen had om een advocaat te betalen (zie CGVS, p.12), kan evenmin overtuigen. U gaf immers volgens uw verklaringen tov het CGVS ongeveer 2500 euro uit aan uw reis. Hierop gewezen, zou u wel degelijk in de loop der jaren wat geld hebben kunnen sparen, waardoor het opmerkelijk is dat u dat niet zou aanwenden om iets aan uw problemen te doen, of zich er op zijn minst naar te informeren. Dat u het daartegen al beu was (zie CGVS, p. 12), is uiteraard geen afdoende uitleg.

De ongeloofwaardigheid van deze beweerde problemen wordt nog **verder** bevestigd door volgende vaststellingen. **Zo** had u op de vragenlijst van het CGVS met geen woord gerept over het feit dat u vernomen had dat de Marokkaanse politie u zou zoeken en u daarom meer dan 11 jaar ondergedoken in Nador zou gewoond hebben. Dat u dermate **belangrijke elementen in uw vluchtrelaas compleet onvermeld** liet, is allerminst aannemelijk. **Daarnaast** wist u ook helemaal niets meer hierover te vertellen. U zou via deze kennis enkel vernomen hebben dat u gezocht werd door de lokale politie en u niet meer kon terugkeren, niets meer. Opmerkelijk dat u omwille van dermate vage informatie zolang zou moeten onderduiken en uw land uiteindelijk zou moeten verlaten. **Verder** vermeldde u op de vragenlijst van het CGVS slechts **1 bezoek** aan uw lokale administratie in het kader van uw navraag naar de familiegrond (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het onderhoud met het CGVS gaf u dan plots aan er eigenlijk **2 keer** te zijn geweest. Pas nadat u werd gevraagd om meer informatie over de grond zelf, gaf u aan dat het eigenlijk om verschillende stukken grond ging (zie CGVS, p.3, pp.11-12). **Voorts** legde u **geen enkel begin van bewijs** van de eigendom, noch van de problemen, neer. Het blijven dan ook niet meer dan blote beweringen. U wist overigens zelfs niet of er iemand in de familie een eigendomsakte had (zie CGVS, p.12). **Voorts** bleek uw **kennis van en interesse in de gronden uitermate gering**. Zo zouden de gronden van uw grootvader geweest zijn, maar wist u niet op wie ze nadien overgegaan zouden zijn. U wist niet wie zich ermee bezig hield, u zou wel verschillende mensen hebben gezien die de gronden kwamen bewerken. Pas nadat u gewezen werd op het feit dat u blijkbaar wel zo resoluut wist dat het u toebehoorde, gaf u aan dat ze eigenlijk van uw vader waren. Nadien bleken ze dan weer van de hele familie te zijn (zie CGVS, pp.11-12). U was **overigens** ook niet zeker of de gronden na het vertrek van uw vader naar Frankrijk (in de jaren '60) waren verkocht of niet (zie CGVS, p.12). **Ten slotte** bleken de problemen met de lokale administratie beperkt tot een louter verbale ruzie, niet meer dan dat.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas is en dat het er alle schijn van heeft dat u er enkel op uit bent uw verblijf hier te verlengen. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers behalve bovenstaande ongeloofwaardig bevonden problemen nooit andere problemen te hebben gehad met de autoriteiten in Marokko en ook nooit politiek actief te zijn geweest (zie CGVS, p.10).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen worden u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

U bracht geen documenten aan die de appreciatie van uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen. Integendeel, het CGVS heeft door uw uiteenlopende verklaringen het gereede vermoeden dat u uw identiteitskaart en paspoort bewust achterhoudt. U had immers bij de DVZ nog laten optekenen dat u deze documenten onderweg van Turkije naar Griekenland op zee was verloren (zie DVZ Verklaring, pt.24-25), wat op zich al een stereotiepe uitleg is. Tijdens uw onderhoud met het CGVS gaf u bovendien dan weer iets anders aan. U zou deze documenten nu moedwillig hebben weggegooid op deze bootreis, omdat ze u toch niet meer nuttig leken (zie CGVS, p.7). Deze vaststelling bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet toelaten om in zijn hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissing stelde vooreerst vele tegenstrijdigheden vast in verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn familieleden: *“U legde immers uiteenlopende verklaringen af over uw familieleden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u immers nog verklaard dat u 2 broers en 1 zus had, u wist niet waar zij zich momenteel bevinden (DVZ Verklaring, pt.17). Ten overstaan van het CGVS verklaarde u dan weer dat u eigenlijk 4 broers en 3 zussen heeft. U wist nu plots ook nog wel dat een broer en een zus zich in het noorden van Marokko bevinden en een andere zus wellicht nog in uw geboorteplaats woont (zie CGVS, pp.8-9). Hiermee geconfronteerd, wees u op problemen bij de vertaling tijdens uw onderhoud met de DVZ. U zou het Arabisch namelijk niet goed machtig zijn en de tolk sprak er geen Berbers (zie CGVS, p.13). Het CGVS erkent dat u bij de DVZ inderdaad uw gebrekkige kennis van het Arabisch had vermeld en er had verzocht om een tolk Berbers, maar stelt wel vast dat u er wel degelijk in slaagde zich behoorlijk verstaanbaar te maken en ook uw vluchtmotieven kon uiteenzetten. U*

verklaarde zich overigens ook akkoord met de weergave van uw verklaringen bij de DVZ. Bovendien gaf u aan het CGVS aan dat u niet alles wat de tolk (bij DVZ) vertelde had begrepen, maar wel dacht begrepen te hebben wat hij bedoelde (zie CGVS, p.3). Dat de dermate uiteenlopende verklaringen over eenvoudige zaken als cijfers, namen en verblijfplaatsen van broers en zussen dan te wijten zouden zijn aan de tolk die u wel behoorlijk goed begreep, is niet aannemelijk.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de tolk Arabisch die geen Berbers sprak waardoor hij de tolk niet goed begreep. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan evenwel gevolgd waar hij - niettegenstaande hij erkent dat verzoeker inderdaad bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding had gemaakt van zijn gebrekkige kennis van het Arabisch - vaststelt dat verzoeker er wel degelijk in slaagde zich behoorlijk verstaanbaar te maken en ook zijn vluchtmotieven kon uiteenzetten. Verzoeker gaf immers bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat hij niet alles wat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde had begrepen, maar wel dacht begrepen te hebben wat hij bedoelde (Notities van het persoonlijk onderhoud, 7 juni 2018, p.3). Tenslotte kan worden vastgesteld dat verzoeker zijn volledige asielaanvraag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de hulp van een tolk Berbers heeft kunnen uiteenzetten en de motieven van de bestreden beslissing, met uitzondering van de tegenstrijdigheden over de familieleden, gestoeld zijn op dit laatste gehoorverslag. De tegenstrijdigheden over de familieleden behoren hoe dan ook niet tot de essentie van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker verklaarde Marokko in eerste instantie te hebben verlaten omdat hij er geen geld, geen onderdak, geen vrijheid, geen toekomst en geen familie meer had. Deze problemen van louter socio-economische aard vertonen geen nexus met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kunnen in hoofdzaak van verzoeker niet in aanmerking worden genomen voor een erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker zou volgens zijn verklaringen eveneens problemen hebben met de Marokkaanse autoriteiten ten gevolge van een dispuut met de lokale administratie over een aantal stukken grond van familieleden. De bestreden beslissing besluit tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen inzonderheid omdat verzoeker er in 2015 in slaagde Marokko op legale wijze te verlaten met een paspoort dat hij van diezelfde overheden had bekomen, verzoekers kennis en interesse in de gronden bijzonder beperkt was en hij hiervan geen begin van bewijs kon neerleggen alsook omdat verzoeker in Marokko niets heeft ondernomen om aan de beweerde problemen iets te doen. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker na de beweerde problemen nog 11 jaar - zij het ondergedoken - in Marokko heeft verbleven alvorens in 2015 naar Europa te komen. Verzoeker beperkt zijn verweer tot de stelling dat men zonder geld en zonder goede contacten in Marokko niet kan rekenen op de autoriteiten om zich te beschermen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een persbericht van de Volkskrant over corruptie in Marokko; dit volstaat evenwel niet om de hiervoor vermelde motieven op afdoende wijze te weerleggen. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst ten slotte nog terecht op de laattijdigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Dat verzoeker zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt nooit eerder asiel aanvraag omdat er geen imminent gevaar aanwezig was en hij zich in België veilig voelde doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen in 2015 in België aankwam, op 8 mei 2018 in illegaal verblijf werd aangetroffen en werd overgebracht naar het Centrum voor illegalen in Brugge waar hij enkele dagen voor zijn geplande repatriëring naar Marokko, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dit klemt des te meer nu verzoeker al op 28 december 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen had waar hij geen gevolg heeft aan gegeven. Hij moet bijgevolg al vanaf dat ogenblik geweten hebben dat een repatriëring naar Marokko niet langer denkbeeldig was. Verzoekers talmen om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een

verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling alleen al ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De verzoekende partij kan bijgevolg ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER